

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 229.

Kraków, środa 2 października 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł. — Konto czekowe: Warszawa 658.

Francja pod wrażeniem Paktu Trzech Mocarstw

Porozumienie z nowym blokiem uważa się za konieczne dla zabezpieczenia interesów francuskich.

Wichy, 1 października (S). Wiadomość o podpisaniu w Berlinie sojuszu obu mocarstw osi z Japonią stanowiła zrozumiałą niespodziankę dla stolicy rządu francuskiego.

Francuskie koła rządowe doceniły w całej pełni, że sojusz ten skierowany jest przeciwko polityce porozumienia anglo-amerykańskiego, a w szczególności przeciwko wmięszaniu się w przyszłości Stanów Zjednoczonych w zakres interesów mocarstw, wchodzących w skład tego sojuszu.

Koła te zmuszone są przyznać, że polityka państw autorytarywnych jest świadomą szych celów i zdąży jasno do uzgodnienia wielkomocarstwowych stosunków kontynentalnych w interesie trwałego pokoju zarówno w Europie, jak i na Dalekim Wschodzie.

Francja — jak stwierdzają tutejsze ko-

ła polityczne — nie może się trzymać w obojętnym ośobnieniu na dłuższy dystans wobec polityki trzech mocarstw Berlin—Rzym—Tokio, ponieważ wchodzi tu w grę interesy Francji zarówno w Europie, jak i na Dalekim Wschodzie. Ponadto francuska polityka zagraniczna w ostatnim czasie, jakkolwiek z pewnym wahaniem, skłania się ku myśli szukania kontaktu z trzema mocarstwami, związanym z jej interesami.

W kołach politycznych oświadczają, że układ z Japonią, który dla Francji jest do zniesienia, oraz wyraźnie zarysowana ostatnio wroga polityka Anglii, stanowią odpowiednie podłoże do dostosowania się do nowego ukształtowania stosunków wielkich mocarstw światowych, w tym kierunku, aby zarówno metropolia, jak i francuskie imperium kolonialne mogły nawiązać gospodarczą oraz polityczną współpracę z Niemcami, Włochami i Japonią.

naprzeciwko zwartego bloku państw totalitarnych nie jest w rzeczywistości niczym więcej, jak zementowana interesami dywidendami i kombinacjami handlowymi, kliką międzynarodowych podlegaczy wojennych, żydów i handlarzy bronią, posiadająca dziś jeden jedyny — jakkolwiek bardzo skromny — atut w swym ręku:

Interwencyjne tendencje Ameryki.

Nie bacząc na obliczone specjalnie na obóz Roosevelta próby zbagatelizowania sprawy przez Londyn, Ameryka trafnie oceniła znaczenie Paktu Trzech Mocarstw i stoi dziś pod wpływem zataczającej coraz szersze kręgi tendencji, wyrażającej się w zainicjowanej przez oficjalne koła Waszyngtonu powściągliwości.

Najszybsze koła ludności amerykańskiej błyskawicznie otworzyły oczy na poważne znaczenie tego ogromu zagadnień, w obliczu których Stany Zjednoczone stanęłyby w wypadku przystąpienia do wojny.

W tej sytuacji nie mogą nie zmienić oświadczenia miarodajnych polityków amerykańskich, mających do pewnego stopnia charakter uspokajającego usprawiedliwienia; „w Waszyngtonie już od dłuższego czasu wyciągnięto konsekwencje z sytuacji, istniejącej faktycznie oddawna, ale dopiero teraz publicznie zadokumentowanej zawarciem ostatniego układu”.

Jak wielkie znaczenie przypisuje się zresztą właśnie w Stanach Zjednoczonych Paktowi Trzech Mocarstw, wynika już choćby z tego, że cała prasa amerykańska wbrew swej zwyczajnej praktyce przyniosła pełny tekst paktu na czołowych stronach i z niezwykłym pośpiechem zamieściła swoje własne komentarze. Niemal wszystkie dzienniki widzą w zawarciu sojuszu

mocarstw, po jednej stronie narodowy socjalizm, faszyzm i imperjalizm japoński, natomiast po drugiej stronie zwolennicy współpracy między narodami”.

Jak ta „współpraca między narodami” wygląda, wiedza Polacy dobrze, podobnie, jak Holendrzy, Belgowie, Francuzi i Norwegowie. Od początku wojny nie wyglądała ona inaczej, jak tylko jako dążenie Anglii do wykrwawiania i gubienia innych narodów w imię swoich własnych, egoistycznych interesów.

Zaś owa „olbrzymia grupa”, stojąca dziś

jasne i niedwuznaczne ostrzeżenie pod adresem Ameryki.

„New York Post” publikuje berlińskie doniesienie agencji „Associated Press” pt. „Japonia, Niemcy i Włochy podpisały pakt, skierowany przeciwko Stanom Zjednoczonym”, który stwierdza, że według opinii neutralnych obserwatorów układ w pierwszej linii ustala fakt, iż Stany Zjednoczone w wypadku przystąpienia do wojny znajdują się na Pacyfiku oko w oko z tak wielką flotą, że nie będą w stanie przyjąć z pomocą Anglii na Atlantyku lub na morzu Śródziemnym. Korespondent podkreśla, że flota japońska jest trzecią, co do wielkości, na świecie i niemal tak silna, jak floty niemiecka i włoska łącznie.

Jeżeli więc Stany Zjednoczone zechcą wnieść się do wojny, to będą musiały walczyć na dwa fronty i zdecydować się na podjęcie walki przeciw 250 milionom Niemców, Włochów i Japończyków.

Równocześnie prasa amerykańska w ramach dyskusji nad przyszłymi możliwościami polityki Stanów Zjednoczonych roztrząsa ewentualne akcje, skierowane przeciw Japonii, ze strony której Waszyngton zdaje się być wciąż jeszcze bezpośrednio zagrożony, pomimo oświadczeń Matsuoki, wychodzących z przeciwnego założenia.

I tak prasa amerykańska wskazuje, że odpowiedzią Anglii może być otwarcie drogi w Burmie, celem użyczenia pomocy rządowi Czunkingu. Również omawia się dawny temat wzajemnego korzystania z angielskich i amerykańskich baz morskich przy specjalnym podkreśleniu Singapuru.

Już to zestawienie tematów wykazuje, że pakt wywarł pewne wrażenie na podlegaczy wojennych. Waszyngtoński korespondent „New York Herald Tribune” zaleca nawet udzielenie „wyzywającej odpowiedzi pod adresem nowego przemyślnika”, która miałaby polegać na zwiększeniu pomocy dla Wielkiej Brytanii i Chin.

W ten sposób strona amerykańska przynajmniej, wyrażając się w embargo na benzynę i łom, oraz w powzięciu innych kroków, nastąpiło w ramach planowo przemysłowej polityki antyjapońskiej. Jeżeli dotychczasowe stosunki trzech mocarstw zacieśniły się do formy sojuszu wojskowego, to taka polityka amerykańska naturalnie przyczyniła się ze swej strony do tego, a oświadczenie Hulla z pewnością nie uspokoi narodu amerykańskiego tem mniej, że do swego oświadczenia dodał on niezwłocznie uwagę, że jeszcze tego samego przedpołudnia odbył konferencję z brytyjskim ambasadorem Lordem Lothianem

na temat nowych baz amerykańskich na Atlantyku.

„New York Daily News” ujmuje nastroje narodu amerykańskiego w stwierdzeniu, iż według powszechnej opinii mas

Tokio protestuje u rządu angielskiego.

Sztokholm, 1 października. Generalny konsul japoński w Singapurze zgłosił ostatnio ostry protest u władz angielskich przeciwko aresztowaniu dwóch japońskich obywateli. Władze angielskie zarzuciły Japończykom naruszenie Official Secret Act i zamierzają postawić ich przed sądem wojskowym. Pierwotnie aresztowano 6 Japończyków, z których wypuszczono 4. W tym samym czasie przeszukano generalny konsul w Singapurze i opieczetowano całą korespondencję i wszystkie akta konsułat.

Stany Zjednoczone znajdują się obecnie na huśtawce. Na pytanie, czy plan prezydenta podania wszechstronnej rewizji technicznej w dokach jednostek amerykańskiej floty wojennej ma być obecnie wstrzymany, udzielił minister marynarki Knox odpowiedzi w tym kierunku, że plan ten po zawarciu paktu nie dozna żadnych zmian. Na zupełnie samodzielne i bardzo znamienne wyznaczenie pozwała sobie

prasa kanadyjska,

która otwarcie przyznaje, że nowy sojusz oznacza dalszy poważny cios Anglii w wojnie nerwów przeciwko Anglii.

Jak się zdaje więc, w Ameryce zrozumiano zupełnie wyraźnie doniosłość polityczną trójki Berlin—Rzym—Tokio i przy znakomicie rozwiniętym zmyśle do interesów rasy anglosaskiej rozważa się tam całkiem poważnie, czy nie dałoby się uzgodnić gruntownego zbadania wartości wojskowej paktu trzech mocarstw z amerykańską „prosperity”.

Hr. Ciano powrócił do Rzymu.

(S) Rzym, 1 października. Włoski minister spraw zagranicznych hr. Ciano powrócił w poniedziałek o godz. 11.40 do Rzymu wraz z towarzyszącymi mu osobami i ambasadorem niemieckim v. Mackensenem.

Na pronie dworca zjawili się celem powitania ministra urzędnicy ministerstwa spraw zagranicznych, członkowie ambasady niemieckiej z przedstawicielem dyplomatycznym ks. Bismarkiem na czele oraz liczne grono przedstawicieli partii i państwa. Ponadto zjawili się członkowie korpusu dyplomatycznego, a mianowicie ambasador Japonii, ambasador Hiszpanii i poseł Węgier, z którymi hr. Ciano witał się osobliście.

Włoski minister spraw zagranicznych, który po swym powrocie z Berlina, gdzie został zawarty pakt trzech mocarstw, był szczególnie serdecznie i żywiołowo witany przez zebranych — pożegnał się z ambasadorem niemieckim i bezpośrednio z dworca udał się do Palazzo Venezia, celem złożenia sprawozdania Mussoliniemu.

Japończycy wezwani do opuszczenia Anglii.

Tokio, 1 października. Według krążących tutaj pogłosek 750 Japończyków, mieszkających w Anglii, zostało wezwanych przez ambasadę japońską w Londynie do powrotu do Japonii z uwagi na wzrastającą siłę niemieckich ataków powietrznych.

Szczupłość środków żywności oraz brak węgla na porę zimową ma być tak wielki, że w Anglii mają pozostać jedynie członkowie ambasady, banku „Yokohama Specie Bank” i „Mitsui Konzern”, jak również dziennikarze japońscy. Parowiec japoński „Fushimi Maru” został skierowany z Lizbony do Londynu celem ewakuowania Japończyków.

Japonia uznała postępowanie Ameryki jako ostrzeżenie.

(S) Tokio, 1 października. Dziennik „Kokumin Szimbun” w ironicznym komentarzu wyraża podziękowanie prez. Rooseveltowi za jego przyczynienie się do zawarcia Paktu Trzech Mocarstw.

Dziennik pisze, że Roosevelt nie pominął żadnej sposobności zacieśnienia współpracy anglo-amerykańskiej na Atlantyku i Oceanie Spokojnym. Zagroził on objęciem Singapuru przez Amerykę i czynił trudności wysiłkom Japonii, zmierzającym do zamknięcia dróg dostarczających

materiały wojenne dla Czung Kingu przez Indochiny i Burmę.

Japonia oceniła te kroki jako ostrzeżenie, dzięki czemu doprowadziła do skutku silne przymierze, oraz wzmocnienie międzynarodowego stanowiska Japonii. „Nie możemy pominąć sposobności” — pisze „Kokumin Szimbun” — „wyrażenia podziękowania prez. Rooseveltowi za jego pełną oddania współpracę przy dojściu do skutku tego paktu”.

Echa amerykańskie

(pwp) Kraków, 1 października.

Zawarcie Paktu Trzech Mocarstw stało się światową polityczną sensacją pierwszego rzędu. W całej prasie światowej wszystkie inne tematy ustąpiły miejsca od piątku w południe obszernej i ożywionej dyskusji nad skutkami, jakie pociągają za sobą przystąpienie Japonii do sojuszu z mocarstwami osi.

Podczas kiedy na ulicach Berlina, Rzymu i Tokio toczą się w spokojnym tempie radosne demonstracje, a fale eteru niosą jeszcze wciąż poprzez kontynenty i oceany serdeczne gratulacje odpowiedzialnych mężów stanu trzech największych politycznych i wojskowych potęg, stanowiących obecnie zwarty blok 250 milionów zdecydowanych i wzorowo zorganizowanych ludzi,

nareszcie Londyn po długim milczeniu zabrał głos,

ażby po tej ostatniej swej klęsce uczynić próbę usprawiedliwienia się wobec swego własnego narodu i świata.

Ze sposobu, w jaki we wszystkich publikacjach angielskich analizuje się nową sytuację polityczną wynika niedwuznacznie nieukrywane rozczarowanie, podobnie, jak i niezwykle kłopotliwe dla Anglii zrozumienie, że aktywność osi znowu tym razem pokrzyżowała wszystkie plany dyplomacji angielskiej.

„W chwili obecnej” — oświadcza londyńska służba informacyjna — „stoją na przeciwko sobie dwie olbrzymie grupy

Utworzenie japońskiej Rady mobilizacyjnej.

(S) Tokio, 1 października. Premier książę Konoye zapowiedział w poniedziałek na posiedzeniu powszechnej narodowej Rady mobilizacyjnej, iż rząd jest zdecydowany zarówno w dziedzinie polityki zagranicznej, przez zawarcie Paktu Trzech Mocarstw, jak i na wewnątrz przez gruntowne reformy administracyjne i polityczne, stawić czoło wszystkim trudnościom obecnej doby.

Dzięki rekonstrukcji narodowej Japonia ma we wszystkich dziedzinach stanąć na stopie najwyższego pogotowia obronnego. Po tem przemówieniu Rada mobilizacyjna uchwaliła szereg zarządzeń, pozostających w związku z tą polityką rządową, a w szczególności w sprawie kontroli kapitałów w bankach i innych instytucjach finansowych.

